

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մի՛ վհատիր

Դարերով անբա՛խտ, դարերով թշվա՛ռ,
Իմ խղճո՛ւկ եղբայր, դու մի՛ վհատիր,
Որ կարծես ոտխա, անգութ, անարդար
Քեզ հալածում է սև ճակատագիր:

Գիտեմ, շարության ծանր լծի տակ
Դու շա՛տ ես տանջվել ու շա՛տ համբերել.
Շա՛տ ես փափագել դու մի ա՛յլ վիճակ
Երկա՛ր հուսացել, երկա՛ր սպասել...

Բայց մի՛ վհատիր... Թո՛ղ խորին հավատ
Դեռ ալեկոծե քո տանջված հոգին.
Շատե՛րն են քեզ պես մնում հուսատատ
Ազատիչ գարնան քաջ հաղթանակին...

Եվ ի՞նչ կլիներ, թե դառն օրերին,
Մարդկային կյանքում, փոթորկի նման,
Ոսկեշող հույսեր սիրտ չրհուզեին,
Հավատը գոհվեր հուսահատության...

Վաղուց մարդկությունն անհույս, ցավագար
Վշտերի ծովում կրգտներ վախճան.
Չոր անապատի կրփոխվեր աշխարհ,

Կյանքը կրդառնար սրթին գերեզման...

1893